

Отже, економічне майбутнє України – це високотехнологічний промисловий комплекс. А тому сподіватися на стабілізацію економічної ситуації, не створюючи сприятливих умов для реалізації інноваційно-технологічних трансформацій в промисловості, означає марно очікувати кардинальних змін в соціально-економічному становищі країни. Для подолання технологічного розриву та забезпечення стрімкого економічного зростання на сьогоднішній день основне завдання економічної політики держави полягає в створенні умов для генерування інновацій і забезпечення на їх основі модернізації промисловості. Індустріальні центри мають стати тими точками економічного зростання, що сприятимуть інноваційно-технологічному розвитку промислових виробництв на основі втілення наукоємних, високих технологій, забезпечивши тим самим створення умов для інноваційного розвитку і підвищення конкурентоспроможності України.

Список використаних джерел

1. Валовой внутренний продукт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://index.minfin.com.ua/economy/gdp/>. – Загл. с екрана.
2. Офіційний сайт державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>. – Назва з екрана.
3. Индекс инфляции [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://index.minfin.com.ua/economy/index/inflation/>. – Загл. с екрана.
4. Макогон Ю.В. Причины и факторы экономического кризиса в Украине в условиях военно-политического кризиса на востоке страны [Текст] / Ю.В. Макогон // Вісник економічної науки України. – 2016. - № 1. – С. 196-201.
5. Марчука Е.К. Украина: новая парадигма прогресса [Текст] : Аналитическое исследование / Е. К. Марчук. - К. : Аваллон, 2001. - 223 с.
6. Гриньов Б. Відтік наукового потенціалу з України набув масштабів стихійного лиха [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://dt.ua/UKRAINE/vidtik-naukovogo-potencialu-z-ukrayini-nabuv->

[masshtabiv-stihiynogo-liha-ukrayinskiy-naukovec-204712_.html](https://dt.ua/UKRAINE/vidtik-naukovogo-potencialu-z-ukrayini-nabuv-masshtabiv-stihiynogo-liha-ukrayinskiy-naukovec-204712_.html). - Назва з екрана.

7. Україна невблаганно втрачає свій інтелектуальний потенціал [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://informat.com.ua/uk/ukraina-nevblaganno-vtrachaie-svij-intelektualnij-potencial/>. – Назва з екрана.

УДК 338.45(477)

РОЗВИТОК ПРОМИСЛОВОСТІ В КОНТЕКСТІ ІНДУСТРІАЛІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Блиндюк Р.В., здобувач (УкрДУЗТ)

Сучасний етап розвитку світової господарської системи характеризується посиленням ролі промисловості в економічному розвитку країн, про що свідчать тенденції, пов'язані з глобальною реіндустріалізацією, поверненням країнами у власні кордони промислових виробництв та стрімким розвитком нових галузей [3]. Промисловість України зіткнулася з глобальною економічною проблемою побудови стратегічної конкурентоздатної економіки. Специфіка даного етапу розвитку полягає в посиленні ролі чинників індустріалізації в формуванні нової інноваційної економіки. У зв'язку з цим зростає необхідність вирішення проблеми формування механізмів і інструментів промислової політики, спрямованих на ефективне використання потенціалу хоча і не багатьох промислових підприємств[2].

Розвиток галузей наукоємного високотехнологічного сектору, який у розвинених країнах поступово займає роль локомотива економічного зростання, в українській економіці залишається вкрай незадовільним[4].

Наслідком реіндустріалізації займає витіснення вітчизняних виробників з внутрішнього ринку України, про що свідчать тенденції скорочення частки продукції вітчизняного виробництва у структурі внутрішнього споживання промислової продукції, також скорочується частка виробленої в Україні промислової продукції у

товарній структурі оптового товарообороту[5]. Протягом останніх років частка продукції вітчизняного виробництва харчової галузі збільшилися або зазнали незначного скорочення натомість за іншими важливими для української економіки видами продукції відбулося суттєве скорочення частки вітчизняних виробників.

Слід приділити увагу, що скорочення частки переробної галузі ВВП у європейських країнах пояснюється не лише прискореним зростанням сектору послуг, але й засвідчує падіння конкурентоспроможності країн Європи, проте світовий ринок по мірі перехоплення промислового лідерства азійськими країнами, де частки переробної галузі у ВВП є значно вищими. При цьому країни, що залишаються лідерами економічного зростання у ЄС та мають більш стійку до зовнішніх шоків економіку, зберігають достатньо високі частки переробної промисловості у ВВП. Наприклад, у Німеччині, яка забезпечує близько третини створеної у європейській промисловості сукупної доданої вартості, частка переробної галузі у ВВП становить 23 %. Прискорене зростання у ХХІ ст. сектору послуг не свідчить про зменшення у світовій економіці ролі промисловості – перспективи зростання сектору послуг переважно визначаються саме наявністю потужної промислової бази.

Вбачаючи досвід багатьох європейських країн, у яких також відбувається поступове скорочення частки переробної галузі у ВВП, в Україні цей процес супроводжується погіршенням технологічної структури виробництва [6].

До конкурентних переваг у нових парадигмах виробництва можна віднести реалізацію наступних ключових принципів [1]:

1. Цифровізація процесів виробництва та збуту товарів – інтеграція цифрових технологій у процеси виробництва, маркетингу, логістики, розбудови мережі постачальників та споживачів, що забезпечує високий ступінь інтернаціоналізації ресурсів та економічних зв'язків, швидкі темпи створення та комерціалізації інновацій.

2. Використання компаніями «Стратегії платформ» (Platform Strategy) – запровадження цифрової інтерактивної взаємодії з постачальниками та споживачами,

що полегшує доступ до ринків, дозволяє оперативно реагувати на існуючі та формувати нові потреби споживачів, забезпечувати споживачів найбільш повною інформацією про товари та послуги, максимально персоналізувати продукти, наблизити їх до кінцевих споживачів, які міцно посідають центральне місце у новій цифровій економіці.

3. Спрощення меж між секторами економіки – сучасні виробничі компанії швидко перетворюються на економічні екосистеми, що постійно розширюють та диверсифікують види діяльності, інтегруючи до їх переліку фінансові, маркетингові, сервісні послуги шляхом розбудови мережі субконтракторів та партнерських зв'язків.

4. Обрання компаніями стратегії посилення власних позицій на внутрішньому ринку (Organic Growth), більшої уваги до обслуговування місцевих споживачів на основі вивчення їх специфічних потреб, що дозволяє найбільш повно використати потенціал внутрішнього ринку та суттєво скоротити витрати на географічну експансію в умовах несприятливої світової кон'юнктури.

Отже, на сьогодні промисловий сектор України слабо реагує на нові світові тенденції виробничої діяльності, що нарощує технологічний розрив між українською економікою і промисловими лідерами світу. Що стосується цифровізації виробництва, то далеко не всі українські промислові підприємства використовують навіть технології автоматизації – ключової технології попереднього покоління, тоді як технології розвинутих підприємств передбачають значно вищий рівень взаємодії цифрових систем на основі оброблення великої кількості даних.

Список використаних джерел

1. Амоша А. Неоіндустріалізація и новая промышленная политика Украины [Текст] / А. Амоша, В. Вишневыский, Л. Збаразская // Економіка промисловості. – 2012. - № 1-2. - С. 3- 33.

2. Геец В.М. Либерально-демократические основы: курс на модернизацию Украины / В. М. Геец // Економіка України. – 2010. – №3. – С. 4-20.

3. Дикань В.В. Забезпечення розвитку машинобудівного комплексу в умовах створення промислово-логістичної системи

[Текст]: монографія / В.В. Дикань. – Харків: УкрДУЗТ, 2013. – 390 с.

4. Дикань В.Л. Сутнісні аспекти конкурентоспроможності національної економіки [Текст] / В.Л. Дикань, О.Г. Кірдіна // Вісник економіки транспорту і промисловості. – 2009. - № 28. – С. 13-20.

5. Кіндзерський Ю.В. Промисловість України: стратегія і політика структурно-технологічної модернізації [Текст] / Ю.В. Кіндзерський. – Київ: НАН України, Ін-т екон. та прогнозування, 2013. - 536 с.

6. Модернізація України – наш стратегічний вибір: Щорічне Послання Президента України до Верховної Зароди України. – К.: НІСД, 2011. – 416 с.

7. Новий курс: реформи в Україні. 2010-2015. Національна доповідь / за заг. ред. В. М. Гейця [та ін.]. – К.: НВЦ НБУВ, 2010. – 232 с.

8. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року: Постанова КМУ від 06.08.2014 р. № 385 [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної ради України. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/385-2014-p/paran11#n11>.

УДК 658.7:656.2

ПРОМИСЛОВО - ТРАНСПОРТНИЙ КОМПЛЕКС ЯК ОСНОВА ЕКОНОМІЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ РЕГІОНУ

*Григорова - Беренда Л.І., к.е.н., доцент,
Глазкова А.С., к.е.н., ст. викладач (ХНУ
імені В.Н. Каразіна)*

Ринкова економіка являє собою результат тривалого історичного розвитку, котра пропонує формування відповідної структури, комплексу, умов співпраці різних галузей, пошук більш простого шляху виходу на світовий ринок, потребує глибокого вивчення макропоказників галузей та їх взаємодії.

Багато проблем таких як, спад виробництва, інфляція, нестійкість гривні, криза платоспроможності підприємств, технічна відсталість, все це негативно впливає

на взаємодію промислової та транспортної галузей та потребує проведення відповідної роботи у цьому напрямку.

Науковці і практики вважають, що промисловий комплекс - це нібито процес, що передбачає всебічний розвиток усіх галузей, оптимальність галузевої і територіальної структур виробництва, широкий розвиток внутрішньо галузевих і міжгалузевих зв'язків та пропорцій, ефективний і швидкий розвиток продуктивних сил з метою максимального підвищення ефективності суспільної праці.

Розвиваючи наукову концепцію визначення промислового комплексу, економісти завжди звертали особливу увагу на те, що комплексність передбачає насамперед виробничі зв'язки між галузями і підприємствами. Відомо, що є дві головні групи виробничих зв'язків у промисловому секторі: виробничо-технологічні і виробничо-економічні. Вони можуть мати "вертикальний" характер, охоплювати послідовно всі етапи переробки сировини і напівфабрикатів аж до одержання готової продукції (наприклад, видобуток нафти, її переробка на паливні продукти і хімічна переробка органічних продуктів у мономери - сировину для хімії органічного синтезу). Розвиваються також взаємозв'язки між гілками "вертикальних" рядів виробництв (наприклад, видобуток кухонної солі - виробництво соди і хлору; видобуток і переробка природного газу - виробництво хлорорганічних сполук).

Але продукцію, напівфабрикати треба транспортувати, так ось вплив транспортного чинника залежить від рівня розвитку транспортної системи. Чим розвиненіша транспортна мережа, чим більше функціонує ефективних транспортних засобів, тим сприятливіше транспортне положення будь-якого об'єкта території (міста, промислового підприємства). Недостатній розвиток транспортної системи обмежує можливості формування і розвитку господарств на окремих територіях.

Транспортний чинник певною мірою визначає галузеву і територіальну структуру промислового комплексу. Це пов'язано з тим, що на будь-яке перевезення сировини, матеріалів чи готової продукції витрачається якась кількість праці. Внаслідок цього зростає, а іноді досить істотно, вартість продукції, що